

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

6 octombrie 2020*

„Trimitere preliminară – Directiva 2011/16/UE – Cooperare administrativă în domeniul fiscal – Articolele 1 și 5 – Somație de comunicare de informații autorității competente a unui stat membru, acționând ca urmare a unei cereri de schimb de informații din partea autorității competente a unui alt stat membru – Persoană care deține informații a căror comunicare este dispusă de autoritatea competentă din primul stat membru – Contribuabil vizat de ancheta aflată la originea cererii autorității competente din al doilea stat membru – Terțe persoane cu care acest contribuabil are relații juridice, bancare, financiare sau, în sens mai larg, economice – Protecție jurisdicțională – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 47 – Dreptul la o cale de atac efectivă – Articolul 52 alineatul (1) – Restricție – Temei legal – Respectarea substanței dreptului la o cale de atac efectivă – Existența unei căi de atac care permite justițiabililor în cauză să obțină un control efectiv al ansamblului aspectelor de fapt și de drept relevante, precum și o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor garantate de dreptul Uniunii – Obiectiv de interes general recunoscut de Uniune – Combaterea fraudei și a evaziunii fiscale internaționale – Proportionalitate – Caracter «în mod previzibil relevant» al informațiilor vizate de somația de comunicare – Control jurisdicțional – Întindere – Elemente personale, temporale și materiale care trebuie luate în considerare”

În cauzele conexe C-245/19 și C-246/19,

având ca obiect cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Cour administrative (Curtea Administrativă, Luxemburg), prin deciziile din 14 martie 2019, primite de Curte la 20 martie 2019, în procedurile

État luxembourgeois

împotriva

B (C-245/19),

și

État luxembourgeois

împotriva

B,

C,

D,

F. C.,

* Limba de procedură: franceza.

cu participarea:

A (C-246/19),

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, domnii J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan și S. Rodin, președinți de cameră, domnii M. Ilešič, J. Malenovský (raportor), D. Šváby și F. Biltgen, doamna K. Jürimäe și domnii C. Lycourgos, A. Kumin, N. Jääskinen și N. Wahl, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul M. A. Gaudissart, grefier adjunct,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 mai 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru B, C, D și F. C., de C. Henlé, avocate;
- pentru guvernul luxemburghez, inițial de D. Holderer și T. Uri, ulterior de T. Uri, în calitate de agenți;
- pentru guvernul belgian, de S. Baeyens, P. Cottin și J.-C. Halleux, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de A. Dimitrakopoulou, M. Tassopoulou și G. Konstantinos, în calitate de agenți;
- pentru guvernul spaniol, de S. Jiménez García, în calitate de agent;
- pentru guvernul francez, inițial de A. Alidière, E. de Moustier, D. Colas și E. Toutain, ulterior de A. Alidière, E. de Moustier și E. Toutain, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, inițial de N. Gossement, H. Kranenborg, W. Roels și P. J. O. Van Nuffel, ulterior de H. Kranenborg, W. Roels și P. J. O. Van Nuffel, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 2 iulie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea, pe de o parte, a articolelor 7, 8 și 47, precum și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și, pe de altă parte, a articolului 1 alineatul (1) și a articolului 5 din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO 2011, L 64, p. 1, rectificare în JO 2013, L 162, p. 15), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 (JO 2014, L 359, p. 1) (denumită în continuare „Directiva 2011/16”).

- 2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul a două litigii între État luxembourgeois (statul luxemburghez), pe de o parte, și societatea B, în ceea ce privește primul litigiu, și, respectiv, societățile B, C și D, precum și F. C., în ceea ce privește al doilea litigiu, pe de altă parte, în legătură cu două decizii ale directeur de l'administration des contributions directes (directorul Administrației contribuțiilor directe, Luxemburg) prin care societatea B și, respectiv, banca A au fost somate să îi comunice anumite informații în urma unor cereri de schimb de informații între state membre în materie fiscală.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2011/16

- 3 Considerentele (1), (2), (9) și (27) ale Directivei 2011/16 au următorul cuprins:

„(1) În această eră a globalizării, nevoia de asistență reciprocă între statele membre în domeniul fiscal este mai acută ca oricând. Mobilitatea contribuabililor, numărul tranzacțiilor transfrontaliere și internaționalizarea instrumentelor financiare au cunoscut o dezvoltare puternică, ceea ce îngreunează stabilirea corectă a taxelor și impozitelor de către statele membre. Această dificultate din ce în ce mai mare afectează funcționarea sistemelor de impozitare și atrage după sine apariția dublei impunerii, fapt care incită la fraudă fiscală și evaziune fiscală [...]

(2) În consecință, un stat membru nu își poate gestiona sistemul de impozitare intern, în special în ceea ce privește impozitarea directă, în lipsa unor informații din partea altor state membre. Pentru contracararea efectelor negative ale acestui fenomen, este indispensabil să se instituie o nouă cooperare administrativă între administrațiile fiscale ale statelor membre. Este necesar să se creeze instrumente care să permită instaurarea încrederii între statele membre, prin instituirea de norme, obligații și drepturi identice pentru toate statele membre.

[...]

(9) Statele membre ar trebui să facă schimb de informații privind cazuri specifice în cazul în care acest lucru este solicitat de un alt stat membru și să facă demersurile necesare pentru a obține aceste informații. Standardul «relevanței previzibile» are rolul de a crea condițiile pentru schimbul de informații în domeniul fiscal în cea mai mare măsură posibilă și, în același timp, de a clarifica faptul că statele membre nu au posibilitatea de a se implica în «anchete pentru găsirea probelor» sau de a solicita informații puțin probabil a fi relevante pentru veniturile impozabile ale unui contribuabil dat. [...]

[...]

(27) Toate schimburile de informații menționate în prezenta directivă fac obiectul dispozițiilor de punere în aplicare a Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date [(JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)] [...] Cu toate acestea, este oportun să se ia în considerare limitarea anumitor drepturi și obligații prevăzute de Directiva [95/46], pentru a proteja interesele menționate la articolul 13 alineatul (1) litera (e) din directiva menționată. Această limitare este necesară și proporțională, având în vedere pierderile potențiale de venituri pentru statele membre și importanța crucială a informațiilor care fac obiectul prezentei directive în combaterea eficientă a fraudei.”

- 4 Articolul 1 din Directiva 2011/16, intitulat „Obiect”, prevede, la alineatul (1), următoarele:

„Prezenta directivă prevede normele și procedurile conform cărora statele membre cooperează între ele în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale statelor membre în privința taxelor și impozitelor menționate la articolul 2.”

- 5 Articolul 5 din această directivă, intitulat „Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere”, are următorul cuprins:

„La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată comunică autorității solicitante orice informații la care se face referire la articolul 1 alineatul (1) pe care le deține sau pe care le obține în urma anchetelor administrative.”

- 6 Articolul 7 din directiva menționată prevede că informațiile prevăzute la articolul 5 din aceasta sunt furnizate în cel mai scurt timp posibil și, cu excepția unor cazuri speciale, în termen de două luni sau de șase luni după cum autoritatea solicitată deține deja sau nu deține deja informațiile cerute.

- 7 Articolul 25 din Directiva 2011/16, intitulat „Protecția datelor”, prevede, la alineatul (1), următoarele:

„Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive fac obiectul dispozițiilor de punere în aplicare a Directivei [95/46]. Totuși, în scopul aplicării corecte a prezentei directive, statele membre limitează domeniul de aplicare al obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolele 12 și 21 din Directiva [95/46], în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor menționate la articolul 13 alineatul (1) litera (e) din directiva respectivă.”

Directiva 95/46

- 8 Articolul 10, articolul 11 alineatul (1) și articolele 12 și 21 din Directiva 95/46 prevăd, primul, modalitățile de informare a persoanelor fizice care sunt vizate de o prelucrare a datelor cu caracter personal în cazul în care datele respective sunt colectate de la acestea, al doilea, modalitățile de informare a acestor persoane fizice în cazul în care datele menționate nu au fost obținute de la acestea, al treilea, dreptul de acces al persoanelor fizice menționate la datele în cauză și, al patrulea, publicitatea prelucrărilor datelor cu caracter personal.

- 9 Articolul 13 alineatul (1) litera (e) din această directivă prevede că statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a restrânge domeniul obligațiilor și drepturilor prevăzute, printre altele, la articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolul 12 și articolul 21 din directiva menționată, dacă o astfel de restricție constituie o măsură necesară pentru a proteja un interes economic sau financiar important al unui stat membru sau al Uniunii, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal.

- 10 Articolul 22 din aceeași directivă prevede următoarele:

„Fără să aducă atingere oricărei căi administrative de atac care poate fi prevăzută [...] anterior sesizării autorității judecătorești, statele membre prevăd dreptul oricărei persoane la o cale atac în justiție în caz de încălcare a drepturilor garantate prin dreptul intern aplicabil prelucrării în cauză.”

Regulamentul (UE) 2016/679

- 11 Directiva 95/46 a fost abrogată, cu efect de la 25 mai 2018, prin Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de

abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, rectificare în JO 2018, L 127, p. 2), al cărui articol 1, intitulat „Obiect și obiective”, precizează, printre altele, că stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și că asigură protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului acestora la protecția datelor cu caracter personal. Pe de altă parte, articolul 94 alineatul (2) din acest regulament prevede că trimiterile la Directiva 95/46 se interpretează ca trimiteri la regulamentul menționat.

- 12 Articolele 13, 14 și 15 din Regulamentul 2016/679 reiau, modificându-le, dispozițiile care figurau anterior la articolul 10, la articolul 11 alineatul (1) și, respectiv, la articolul 12 din Directiva 95/46.
- 13 Articolul 23 alineatul (1) litera (e) din regulamentul menționat, care reia, modificând-o, dispoziția care figura anterior la articolul 13 alineatul (1) litera (e) din această directivă, prevede că dreptul Uniunii sau dreptul statelor membre poate restricționa printr-o măsură legislativă domeniul de aplicare al obligațiilor și al drepturilor prevăzute, printre altele, la articolele 13-15 din același regulament atunci când o astfel de restricție respectă esența drepturilor și libertăților fundamentale și constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, pentru a asigura anumite obiective importante de interes public general, și în special un interes economic sau financiar important al Uniunii sau al unui stat membru, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal și în domeniul sănătății publice și al securității sociale.
- 14 Articolul 79 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2016/679, care reia, modificându-l, articolul 22 din Directiva 95/46, prevede că, fără a aduce atingere vreunei căi de atac administrative sau nejudiciare disponibile, fiecare persoană fizică vizată de o prelucrare a datelor cu caracter personal are dreptul de a exercita o cale de atac judiciară eficientă în cazul în care consideră că drepturile de care beneficiază în temeiul acestui regulament au fost încălcate ca urmare a prelucrării acestor date fără a se respecta regulamentul menționat.

Dreptul luxemburghez

Legea din 29 martie 2013

- 15 Articolul 6 din loi du 29 mars 2013 portant transposition de la directive 2011/16 et portant 1) modification de la loi générale des impôts, 2) abrogation de la loi modifiée du 15 mars 1979 concernant l'assistance administrative internationale en matière d'impôts directs [Legea din 29 martie 2013 de transpunere a Directivei 2011/16 și privind 1) modificarea Legii generale a impozitelor, 2) abrogarea Legii modificate din 15 martie 1979 privind asistența administrativă internațională în materie de impozite directe] (*Mémorial A* 2013, p. 756) prevede:

„La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată luxemburgheză îi comunică informațiile care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea și aplicarea legislației interne a statului membru solicitant privind taxele și impozitele [...], pe care le deține sau pe care le obține în urma unor anchete administrative.”

Legea din 25 noiembrie 2014

- 16 Loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale et modifiant la loi du 31 mars 2010 portant approbation des conventions fiscales et prévoyant la procédure y applicable en matière d'échange de renseignements sur demande (Legea din 25 noiembrie 2014 de stabilire a procedurii aplicabile în cazul schimbului de informații la cerere în materie fiscală și de modificare a Legii din 31 martie 2010 de aprobare a convențiilor fiscale și de stabilire a procedurii aplicabile în cazul schimbului de informații la cerere) (*Mémorial A* 2014,

p. 4170, denumită în continuare „Legea din 25 noiembrie 2014”) este aplicabilă, printre altele, cererilor de schimb de informații prevăzute la articolul 6 din Legea din 29 martie 2013, citată la punctul anterior din prezenta hotărâre.

17 În conformitate cu articolul 2 din Legea din 25 noiembrie 2014:

„(1) Administrațiile fiscale sunt autorizate să ceară informații de orice natură care sunt solicitate pentru aplicarea schimbului de informații, astfel cum este prevăzut de convenții și de legi, de la deținătorul acestor informații.

(2) Deținătorul informațiilor are obligația de a furniza informațiile solicitate, în totalitate, în mod precis, fără denaturare, în termen de o lună de la notificarea deciziei prin care se dispune furnizarea informațiilor solicitate. Această obligație include transmiterea, fără denaturare, a documentelor care stau la baza informațiilor.

[...]”

18 Articolul 3 din această lege, în versiunea aplicabilă litigiilor principale, prevedea:

„(1) Administrația fiscală competentă verifică dacă cererea de schimb de informații îndeplinește condițiile de formă. Cererea de schimb de informații îndeplinește condițiile de formă dacă aceasta conține indicarea temeiului juridic și a autorității competente emitente a cererii, precum și celelalte mențiuni prevăzute de convenții și de legi.

[...]

(3) Dacă administrația fiscală competentă nu deține informațiile solicitate, directorul administrației fiscale competente sau persoana delegată de acesta notifică prin scrisoare recomandată adresată deținătorului informațiilor decizia sa prin care se dispune furnizarea informațiilor solicitate. Notificarea deciziei deținătorului informațiilor solicitate constituie notificare în raport cu orice altă persoană vizată de aceasta.

[...]”

19 Articolul 5 alineatul (1) din legea menționată prevede:

„În cazul în care informațiile solicitate nu sunt furnizate în termen de o lună de la notificarea deciziei prin care se dispune furnizarea informațiilor solicitate, poate fi aplicată deținătorului informațiilor o amendă administrativă fiscală de până la 250 000 de euro. Quantumul acesteia se stabilește de către directorul administrației fiscale competente sau de către persoana delegată de acesta.”

20 Articolul 6 din aceeași lege, în versiunea aplicabilă litigiilor principale, avea următorul cuprins:

„(1) Împotriva cererii de schimb de informații și a deciziei prin care se dispune furnizarea de informații prevăzute la articolul 3 alineatele (1) și (3) nu poate fi introdusă nicio acțiune.

(2) Deținătorul informațiilor poate introduce la tribunal administrativ (Tribunalul Administrativ) o acțiune în reformare împotriva deciziilor prevăzute la articolul 5. [...] Acțiunea are efect suspensiv.

[...]”

Legea din 1 martie 2019

- 21 Loi du 1er mars 2019 portant modification de la loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale (Legea din 1 martie 2019 de modificare a Legii din 25 noiembrie 2014 de stabilire a procedurii aplicabile schimbului de informații la cerere în materie fiscală) (*Mémorial* A 2019, p. 112, denumită în continuare „Legea din 1 martie 2019”) a intrat în vigoare la 9 martie 2019.
- 22 Articolul 3 alineatul (1) din Legea din 25 noiembrie 2014, astfel cum a fost modificată prin Legea din 1 martie 2019, prevede următoarele:
- „Administrația fiscală competentă verifică dacă cererea de schimb de informații îndeplinește condițiile de formă. Cererea de schimb de informații îndeplinește condițiile de formă dacă aceasta conține indicarea temeiului juridic și a autorității competente emitente a cererii, precum și celelalte mențiuni prevăzute de convenții și de legi. Administrația fiscală competentă se asigură că informațiile solicitate nu sunt lipsite de orice relevanță previzibilă în ceea ce privește identitatea persoanei vizate de cererea de schimb de informații și a deținătorului informațiilor, precum și necesitățile controlului fiscal în cauză.”
- 23 Articolul 6 alineatul (1) din Legea din 25 noiembrie 2014, astfel cum a fost modificată prin Legea din 1 martie 2019, prevede următoarele:
- „Deținătorul informațiilor dispune de posibilitatea de a formula o acțiune în anulare la tribunal administrativ (Tribunalul Administrativ) împotriva deciziei prin care se dispune furnizarea de informații, menționată la articolul 3 alineatul (3). [...]”

Litigiile principale și întrebările preliminare

- 24 Litigiile principale au, fiecare, la origine o cerere de schimb de informații adresată de administrația fiscală a Regatului Spaniei celei a Marelui Ducat al Luxemburgului în vederea obținerii de informații referitoare la F. C., o persoană fizică cu reședința în Spania, unde aceasta este vizată, în calitate de contribuabil, de o anchetă având ca obiect stabilirea situației sale în raport cu legislația fiscală națională.

Cauza C-245/19

- 25 La 18 octombrie 2016, administrația fiscală spaniolă a adresat administrației fiscale luxemburgheze o primă cerere de schimb de informații cu privire la F. C.
- 26 La 16 iunie 2017, directorul Administrației contribuțiilor directe a dat curs cererii respective adresând societății B o decizie prin care aceasta a fost obligată să comunice informații referitoare la perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2011 și 31 decembrie 2014 și cu privire la următoarele elemente:
- contractele încheiate de societatea B cu societățile E și F cu privire la drepturile lui F. C.;
  - orice alt contract încheiat, fie în perioada în cauză, fie anterior sau ulterior perioadei respective, dar care intră în vigoare în cursul acesteia și referitor la F. C.;
  - toate facturile emise sau primite în legătură cu aceste contracte, precum și metoda de recuperare și de plată a acestora; și

- detaliile referitoare la conturile bancare și la instituțiile financiare la care sunt depuse activele contabilizate în bilanț.
- 27 Această decizie preciza, pe de altă parte, că nu putea face obiectul unei căi de atac, în conformitate cu articolul 6 din Legea din 25 noiembrie 2014.
- 28 Prin cererea depusă la grefa tribunal administratif (Tribunalul Administrativ, Luxemburg) la 17 iulie 2017, societatea B a introdus o acțiune având ca obiect, cu titlu principal, reformarea deciziei menționate și, cu titlu subsidiar, anularea acesteia.
- 29 Prin hotărârea din 26 iunie 2018, tribunal administratif (Tribunalul Administrativ) s-a declarat competent să soluționeze acțiunea menționată în măsura în care prin aceasta se urmărea anularea deciziei din 16 iunie 2017 și a anulat în parte această din urmă decizie. În ceea ce privește competența sa, acesta a considerat că articolul 6 alineatul (1) din Legea din 25 noiembrie 2014 nu era conform cu articolul 47 din cartă, întrucât excludea existența unei acțiuni directe împotriva unei decizii prin care se dispunea comunicarea de informații administrației fiscale, astfel încât această dispoziție trebuia lăsată neaplicată. În ceea ce privește fondul, acesta a apreciat că unele dintre informațiile solicitate de directorul Administrației contribuțiilor directe nu erau în mod previzibil relevante pentru ancheta desfășurată de administrația fiscală spaniolă și, drept urmare, decizia din 16 iunie 2017 trebuia anulată în măsura în care prin aceasta societatea B era obligată să comunice informațiile menționate.
- 30 Prin cererea depusă la grefa Cour administrative (Curtea Administrativă, Luxemburg) la 24 iulie 2018, statul luxemburghez a declarat apel împotriva hotărârii menționate.
- 31 În cadrul acestui apel, el arată că articolul 6 alineatul (1) din Legea din 25 noiembrie 2014 nu încalcă articolul 47 din cartă din moment ce nu se opune ca persoana care este destinatară unei decizii prin care este somată să comunice informații administrației fiscale și care deține informațiile solicitate să poată, în ipoteza în care nu s-a conformat acestei decizii și în care i-a fost aplicată o sancțiune pentru motivul menționat, să conteste cu titlu incident decizia respectivă în cadrul acțiunii în reformare pe care o poate formula împotriva unei astfel de sancțiuni, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din această lege. În consecință, tribunal administratif (Tribunalul Administrativ) ar fi înlăturat în mod eronat articolul 6 alineatul (1) din legea menționată și s-ar fi declarat în mod eronat competent să soluționeze acțiunea în anulare cu care fusese sesizat. În plus, această instanță ar fi considerat în mod eronat că unele dintre informațiile vizate de decizia din 16 iunie 2017 nu erau în mod previzibil relevante în sensul Directivei 2011/16.
- 32 În decizia sa de trimitere, Cour administrative (Curtea Administrativă) ridică, în primul rând, problema dacă articolele 7, 8, 47 și 52 din cartă impun ca persoanei care este destinatară a unei decizii prin care este somată să comunice administrației fiscale informații pe care le deține să i se recunoască dreptul de a formula o acțiune directă împotriva acestei decizii, în plus față de posibilitatea unei astfel de persoane de a contesta, cu titlu incident, decizia menționată în cazul în care nu o respectă și în care i-a fost aplicată ulterior o sancțiune pentru acest motiv, în temeiul Legii din 25 noiembrie 2014, astfel cum este interpretată în lumina Hotărârii din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund* (C-682/15, EU:C:2017:373).
- 33 În al doilea rând, în cazul unui răspuns afirmativ la această primă întrebare, instanța de trimitere ridică problema întinderii controlului pe care instanța poate fi invitată să îl efectueze, în cadrul unei astfel de acțiuni directe, cu privire la caracterul în mod previzibil relevant al informațiilor în cauză, în lumina articolelor 1 și 5 din Directiva 2011/16.

34 În aceste condiții, Cour administrative (Curtea Administrativă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Articolele 7 [și] 8 și [articolul] 52 alineatul (1) din cartă [...] coroborate eventual cu articolul 47 [din aceasta] trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații [...] a unui stat membru care, în cadrul regimului de procedură în materia schimbului de informații la cerere instituit, printre altele, în vederea punerii în aplicare a Directivei 2011/16 [...], exclude orice cale de atac, inclusiv judiciară, formulată de terțul deținător al informațiilor împotriva unei decizii prin care autoritatea competentă a acestui stat membru îl obligă să îi furnizeze informații pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care provine de la un alt stat membru?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 1 alineatul (1) și articolul 5 din Directiva 2011/16 trebuie interpretate, dacă este cazul ținând seama de caracterul evolutiv al interpretării articolului 26 din Modelul de convenție fiscală al [Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) privind venitul și averea], în sensul că o cerere de schimb împreună [cu] o decizie a autorității competente a statului membru solicitat prin care se dispune furnizarea de informații și prin care se dă curs acestei cereri, îndeplinesc criteriul inexistenței unei lipse vădite de relevanță previzibilă, din moment ce statul membru solicitant indică identitatea contribuabilului în cauză, perioada vizată de ancheta din statul membru solicitant și identitatea deținătorului informațiilor vizate, solicitând în același timp informații care se referă la contracte, precum și la facturile și la plățile aferente, neprecizate, însă care sunt delimitate prin criterii privind, în primul rând, faptul că ar fi fost încheiate de deținătorul informațiilor identificat, în al doilea rând, aplicabilitatea acestora în cursul anilor de impozitare vizati de ancheta autorităților statului solicitant și, în al treilea rând, legătura acestora cu contribuabilul în cauză identificat?”

Cauza C-246/19

35 La 16 martie 2017, administrația fiscală spaniolă a adresat administrației fiscale luxemburghize o a doua cerere de schimb de informații referitoare la F. C.

36 La 29 mai 2017, directorul Administrației contribuțiilor directe a dat curs cererii respective adresând băncii A o decizie prin care aceasta a fost obligată să comunice informații referitoare la perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2011 și 31 decembrie 2014 și cu privire la următoarele elemente:

- numele titularului actual sau al titularilor actuali ai unui cont bancar determinat;
- numele persoanei sau al persoanelor autorizate să efectueze operațiuni în acest cont;
- numele persoanei sau al persoanelor care au deschis contul respectiv;
- extrasele aceluiși cont în perioada în cauză;
- beneficiarul efectiv sau beneficiarii efectivi ai contului în discuție;
- aspectul dacă un alt cont bancar a fost deschis după 31 decembrie 2014 la banca A și dacă fondurile transferate în acesta provin dintr-un cont deschis anterior la banca respectivă;
- extrasele privind orice activ financiar deținut de F. C. în societatea B, în societatea D sau în orice altă societate controlată de F. C. în perioada în cauză; și
- extrasele privind activele financiare în care F. C. apare ca beneficiar efectiv în această perioadă.

- 37 Această decizie preciza, pe de altă parte, că nu putea face obiectul unei căi de atac, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Legea din 25 noiembrie 2014.
- 38 Prin cererea depusă la grefa tribunal administrativ (Tribunalul Administrativ) la 17 iulie 2017, societățile B, C și D, precum și F. C. au introdus o acțiune având ca obiect, cu titlu principal, reformarea deciziei menționate și, cu titlu subsidiar, anularea acesteia.
- 39 Prin hotărârea din 26 iunie 2018, tribunal administrativ (Tribunalul Administrativ) s-a declarat competent să soluționeze această acțiune în măsura în care prin aceasta se urmărea anularea deciziei din 29 mai 2017 și a anulat în parte această din urmă decizie, întemeindu-se pe motive similare celor care sunt rezumate la punctul 29 din prezenta hotărâre.
- 40 Prin cererea depusă la grefa Cour administrative (Curtea Administrativă) la 24 iulie 2018, statul luxemburghez a declarat apel împotriva acestei hotărâri.
- 41 În decizia sa de trimitere, Cour administrative (Curtea Administrativă) ridică probleme similare cu cele rezumate la punctele 32 și 33 din prezenta hotărâre, subliniind totodată că la originea cauzei C-246/19 nu se află acțiuni introduse de o persoană destinatară a unei decizii prin care este obligată să comunice informații pe care le deține administrației fiscale a unui stat membru, cum se întâmplă în cauza C-245/19, ci de persoane care au alte calități, și anume, pe de o parte, cea de contribuabil vizat de o anchetă deschisă de administrația fiscală a unui alt stat membru și, pe de altă parte, cea de terțe persoane care au relații juridice, bancare, financiare sau, în sens mai larg, economice cu acest contribuabil.
- 42 În aceste condiții, Cour administrative (Curtea Administrativă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolele 7 [și] 8 și [articolul] 52 alineatul (1) din cartă coroborate eventual cu articolul 47 [din aceasta] trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații [...] a unui stat membru care, în cadrul regimului de procedură în materia schimbului de informații la cerere instituit, printre altele, în vederea punerii în aplicare a Directivei 2011/16 [...], exclude orice cale de atac, inclusiv judiciară, formulată de contribuabilul vizat de [o] anchetă [în alt stat membru] și de o terță persoană vizată, împotriva unei decizii prin care autoritatea competentă a [primului] stat membru obligă un deținător de informații să îi furnizeze informații pentru a da curs unei cereri de schimb de informații din partea [celuilalt] stat membru?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 1 alineatul (1) și articolul 5 din Directiva 2011/16 trebuie interpretate, dacă este cazul ținând seama de caracterul evolutiv al interpretării articolului 26 din Modelul de convenție fiscală al OCDE [privind venitul și averea], în sensul că o cerere de schimb împreună [cu] o decizie a autorității competente a statului membru solicitat prin care se dispune furnizarea de informații și care pune în aplicare această cerere îndeplinesc criteriul inexistenței unei lipse vădite de relevanță previzibilă, din moment ce statul membru solicitant indică identitatea contribuabilului în cauză, perioada vizată de ancheta din statul membru solicitant și identitatea deținătorului informațiilor vizate, solicitând în același timp informații care se referă la conturi bancare, precum și la active financiare neprecizate, însă care sunt delimitate prin criterii privind, în primul rând, faptul că ar fi deținute de un deținător de informații identificat, în al doilea rând, anii de impozitare vizati de ancheta autorităților statului solicitant și, în al treilea rând, legătura acestora cu contribuabilul în cauză identificat?”
- 43 Prin Decizia președintelui Curții din 3 mai 2019, cauzele C-245/19 și C-246/19 au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare formulată în cauzele C-245/19 și C-246/19

Observații introductive

- 44 Prin intermediul primei întrebări adresate în cauzele C-245/19 și C-246/19, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă coroborat cu articolele 7 și 8, precum și cu articolul 52 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune ca legislația unui stat membru care pune în aplicare procedura de schimb de informații la cerere instituită de Directiva 2011/16 să excludă posibilitatea ca o decizie prin care autoritatea competentă a acestui stat membru obligă o persoană care deține informații să îi furnizeze aceste informații pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care emană de la autoritatea competentă a unui alt stat membru să facă obiectul unor acțiuni formulate, în primul rând, de o astfel de persoană, în al doilea rând, de contribuabilul care este vizat, în celălalt stat membru, de ancheta aflată la originea cererii menționate și, în al treilea rând, de terțe persoane vizate de informațiile în cauză.
- 45 Astfel cum rezultă din cuprinsul articolului 51 alineatul (1) din cartă, dispozițiile sale se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii.
- 46 Constituie o astfel de punere în aplicare a dreptului Uniunii, care implică aplicabilitatea cartei, adoptarea de către un stat membru a unei legislații care prevede modalitățile procedurii de schimb de informații la cerere instituită de Directiva 2011/16 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 34-37), printre altele prin prevederea posibilității autorității competente de a adopta o decizie prin care o persoană care deține informații este obligată să îi furnizeze informațiile respective.
- 47 Articolul 47 primul paragraf din cartă prevede că orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de acest articol. Acestui drept îi corespunde obligația impusă statelor membre la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE de a stabili căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii.
- 48 Articolele 7 și 8 din cartă consacră, primul, dreptul la respectarea vieții private, iar al doilea, dreptul la protecția datelor cu caracter personal.
- 49 Niciunul dintre aceste trei drepturi fundamentale nu constituie o prerogativă absolută, fiecare dintre ele trebuind astfel să fie luat în considerare în raport cu funcția sa în societate (a se vedea, în ceea ce privește dreptul la o cale de atac eficientă, Hotărârea din 18 martie 2010, *Alassini și alții*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punctul 63, precum și jurisprudența citată și, în ceea ce privește drepturile la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, Hotărârea din 16 iulie 2020, *Facebook Ireland și Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, punctul 172, precum și jurisprudența citată).
- 50 Astfel, în ipoteza în care mai multe drepturi garantate de cartă sunt prezente într-un anumit caz și pot intra în conflict unul cu celălalt, concilierea necesară între aceste drepturi, în vederea asigurării unui just echilibru între protecția acordată fiecăruia dintre ele, poate determina restrângerea lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, punctele 63-65, și Hotărârea din 27 martie 2014, *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, punctul 46).

- 51 Pe de altă parte, articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede că pot fi impuse restrângeri ale exercițiului drepturilor și libertăților garantate de aceasta cu condiția, în primul rând, ca restrângerile menționate să fie prevăzute de lege, în al doilea rând, ca acestea să respecte substanța drepturilor și libertăților în cauză și, în al treilea rând, ca, prin respectarea principiului proporționalității, ele să fie necesare și să răspundă efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.
- 52 În speță însă, cele trei drepturi fundamentale în discuție nu sunt susceptibile să intre în conflict unul cu celălalt, ci au vocația să se aplice în mod complementar. Astfel, caracterul efectiv al protecției pe care articolul 47 din cartă trebuie să o acorde titularului dreptului garantat de acesta nu se poate manifesta și aprecia decât în raport cu drepturi materiale, precum cele prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă.
- 53 Mai precis, din prima întrebare adresată în cauzele C-245/19 și C-246/19, interpretată în lumina motivării pe care se întemeiază aceasta, rezultă că instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că o legislație națională poate priva o persoană care deține informații, un contribuabil vizat de o anchetă fiscală și terțe persoane vizate de aceste informații de posibilitatea de a formula o acțiune directă împotriva unei decizii prin care se dispune comunicarea informațiilor menționate administrației fiscale, decizie despre care instanța respectivă consideră că este de natură să aducă atingere drepturilor garantate acestor diferite persoane de articolele 7 și 8 din cartă.

Cu privire la dreptul la o cale de atac efectivă garantat de articolul 47 din cartă

- 54 Astfel cum rezultă din jurisprudența constantă a Curții, este posibil ca dreptul la o cale de atac efectivă să fie invocat numai în temeiul articolului 47 din cartă, fără ca conținutul acestuia să trebuiască să fie precizat prin alte dispoziții ale dreptului Uniunii sau prin dispoziții ale dreptului intern al statelor membre (Hotărârea din 17 aprilie 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punctul 78, și Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 56).
- 55 În aceste condiții, recunoașterea dreptului menționat, într-un anumit caz, presupune, astfel cum reiese din cuprinsul articolului 47 primul paragraf din cartă, ca persoana care îl invocă să se prevaleze de drepturi sau de libertăți garantate de dreptul Uniunii.

– Cu privire la dreptul la o cale de atac efectivă al persoanei care deține informații și pe care autoritatea competentă decide să o someze să le comunice

- 56 Astfel cum rezultă din afirmațiile instanței de trimitere rezumate la punctul 26 din prezenta hotărâre și din dispozițiile naționale reluate la punctele 17-19 din această hotărâre, persoana care deține informații în discuție în litigiile principale este o persoană juridică căreia autoritatea națională competentă i-a adresat o decizie prin care o somează să comunice aceste informații, a cărei nerespectare poate atrage aplicarea unei sancțiuni.
- 57 În ceea ce privește, în primul rând, aspectul dacă unei astfel de persoane trebuie să i se recunoască beneficiul dreptului la o cale de atac efectivă garantat de articolul 47 din cartă în prezența unei astfel de decizii, trebuie să se arate de la bun început că din jurisprudența constantă a Curții rezultă că constituie un principiu general al dreptului Uniunii protecția persoanelor, atât fizice, cât și juridice, împotriva intervențiilor puterii publice în sfera de activitate privată a acestora, care ar fi arbitrare sau disproporționate (Hotărârea din 21 septembrie 1989, Hoechst/Comisia, 46/87 și 227/88, EU:C:1989:337, punctul 19, precum și Hotărârea din 13 septembrie 2018, UBS Europe și alții, C-358/16, EU:C:2018:715, punctul 56).

- 58 Or, această protecție poate fi invocată de o persoană juridică, ca drept garantat de dreptul Uniunii, în sensul articolului 47 primul paragraf din cartă, pentru a contesta în justiție un act care îi cauzează prejudicii, precum o somație de comunicare de informații sau o sancțiune aplicată pentru nerespectarea acestei somații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 51 și 52).
- 59 Rezultă că unei persoane juridice căreia autoritatea națională competentă i-a adresat o decizie prin care o somează să comunice informații precum cele în discuție în litigiile principale trebuie să i se recunoască beneficiul dreptului la o cale de atac efectivă garantat de articolul 47 din cartă în prezența unei astfel de decizii.
- 60 În ceea ce privește, în al doilea rând, aspectul dacă exercitarea acestui drept poate fi restrânsă printr-o legislație națională, rezultă din jurisprudența Curții că o restrângere poate fi impusă exercitării dreptului la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești consacrat la articolul 47 din cartă de legiuitorul Uniunii sau, în lipsa unei reglementări a Uniunii în materie, de către statele membre, dacă condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă sunt respectate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, *Star Storage* și alții, C-439/14 și C-488/14, EU:C:2016:688, punctele 46 și 49).
- 61 În speță, nu rezultă din nicio dispoziție a Directivei 2011/16, a cărei punere în aplicare o asigură legislația în discuție în litigiile principale, că legiuitorul Uniunii a intenționat să restrângă exercitarea dreptului la o cale de atac efectivă în prezența unei decizii prin care se dispune comunicarea de informații precum cele în discuție în litigiile principale.
- 62 Pe de altă parte, articolul 25 alineatul (1) din Directiva 2011/16 face trimitere la reglementarea Uniunii privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzând că toate schimburile de informații efectuate în temeiul acestei directive fac obiectul dispozițiilor Directivei 95/46, care, astfel cum s-a amintit la punctul 11 din prezenta hotărâre, a fost abrogată și înlocuită cu efect de la 25 mai 2018, și anume ulterior adoptării deciziilor în discuție în litigiile principale, prin Regulamentul 2016/679, al cărui obiectiv constă printre altele în asigurarea și în precizarea dreptului la protecția datelor cu caracter personal garantat de articolul 8 din cartă.
- 63 Or, articolul 22 din Directiva 95/46, al cărui conținut este preluat de articolul 79 din Regulamentul 2016/679, subliniază că orice persoană trebuie să dispună de o cale de atac jurisdicțională în cazul unei încălcări a drepturilor care îi sunt garantate prin dispozițiile aplicabile prelucrării unor astfel de date.
- 64 În consecință, legiuitorul Uniunii nu a restrâns el însuși exercitarea dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă, iar statelor membre le este permis să restrângă această exercitare, cu condiția respectării cerințelor prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă.
- 65 Astfel cum s-a amintit la punctul 51 din prezenta hotărâre, această dispoziție impune, printre altele, ca orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților garantate de cartă să respecte substanța acestora din urmă.
- 66 În această privință, rezultă din jurisprudența Curții că substanța dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă include, printre alte elemente, pe cel care constă în posibilitatea persoanei titulare a acestui drept de a avea acces la o instanță competentă să asigure respectarea drepturilor pe care i le garantează dreptul Uniunii și, în acest scop, să examineze toate aspectele de drept și de fapt pertinente pentru soluționarea litigiului cu care este sesizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 noiembrie 2012, *Otis* și alții, C-199/11, EU:C:2012:684, punctul 49, precum și Hotărârea din 12 decembrie 2019, *Aktiva Finants*, C-433/18, EU:C:2019:1074, punctul 36). În plus, pentru a avea acces la o asemenea instanță, această persoană nu poate fi obligată să încalce o normă sau o obligație juridică și să se expună sancțiunii aplicabile acestei încălcări (a se vedea în acest sens

Hotărârea din 1 aprilie 2004, Comisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, EU:C:2004:210, punctul 35, Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punctul 64, precum și Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 104).

67 Or, în speță, din afirmațiile instanței de trimitere rezumate la punctul 32 din prezenta hotărâre reiese că, având în vedere legislația în discuție în litigiile principale, numai dacă persoana destinatară a unei decizii prin care se dispune comunicarea de informații, precum cele în discuție în litigiile principale, nu respectă această decizie, pe de o parte, și dacă i se aplică ulterior o sancțiune pentru motivul menționat, pe de altă parte, aceasta dispune de o posibilitate de a contesta, cu titlu incident, decizia respectivă în cadrul căii de atac care îi este deschisă împotriva unei astfel de sancțiuni.

68 Rezultă că, în prezența unei decizii prin care se dispune comunicarea de informații care ar fi arbitrară sau disproporționată, o astfel de persoană nu poate avea acces la o instanță, cu excepția cazului în care încalcă această decizie prin refuzul de a se conforma somației pe care decizia respectivă o conține și se expune astfel sancțiunii aferente nerespectării acesteia. Prin urmare, nu se poate considera că persoana menționată beneficiază de o protecție jurisdicțională efectivă.

69 În aceste condiții, trebuie să se considere că o legislație națională precum cea în discuție în litigiile principale, care exclude posibilitatea unei persoane care deține informații, căreia autoritatea națională competentă îi adresează o decizie prin care o somează să comunice aceste informații, de a formula o acțiune directă împotriva acestei decizii nu respectă substanța dreptului la o cale de atac efectivă garantat de articolul 47 din cartă și, prin urmare, că articolul 52 alineatul (1) din aceasta se opune unei astfel de legislații.

– Cu privire la dreptul la o cale de atac efectivă al contribuabilului vizat de ancheta aflată la originea deciziei prin care se dispune comunicarea de informații

70 Astfel cum rezultă din afirmațiile instanței de trimitere rezumate la punctul 24 din prezenta hotărâre, contribuabilul în discuție în litigiile principale este o persoană fizică cu reședința în alt stat membru decât cel căruia îi aparține autoritatea care a adoptat deciziile prin care se dispune comunicarea de informații în discuție în litigiile principale și care este vizată, în acest stat membru, de o anchetă prin care se urmărește stabilirea situației sale în raport cu legislația fiscală a statului membru menționat.

71 Pe de altă parte, modul de redactare a deciziilor prin care se dispune comunicarea informațiilor în discuție în litigiile principale, reluat la punctele 26 și 36 din prezenta hotărâre, evidențiază că informațiile a căror comunicare către autoritatea care le-a adoptat este dispusă prin aceste decizii privesc conturi bancare și active financiare al căror titular sau beneficiar ar fi această persoană, precum și diverse operațiuni juridice, bancare, financiare sau, în sens mai larg, economice, susceptibile să fi fost realizate de persoana menționată sau de terțe persoane care acționează în numele său sau în interesul său.

72 În ceea ce privește, în primul rând, aspectul dacă unei asemenea persoane trebuie să i se recunoască beneficiul dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă, în prezența unor asemenea decizii, trebuie să se arate că această persoană este în mod evident titulara, pe de o parte, a dreptului la respectarea vieții private garantat de articolul 7 din cartă și, pe de altă parte, a dreptului la protecția datelor cu caracter personal garantat de articolul 8 alineatul (1) din aceasta, care este strâns legat, în ceea ce privește persoanele fizice, de dreptul la respectarea vieții private a acestora din urmă [Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 47, precum și Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/Ungaria (Transparență asociativă), C-78/18, EU:C:2020:476, punctele 123 și 126].

- 73 În plus, rezultă din jurisprudența constantă a Curții că faptul de a comunica informații referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă unui terț, inclusiv unei autorități publice, precum și măsura care impune sau permite această comunicare constituie, fără a aduce atingere eventualei lor justificări, ingerințe în dreptul acestei persoane la respectarea vieții sale private, precum și în dreptul său la protecția datelor cu caracter personal care o privesc, independent de aspectul dacă aceste informații prezintă sau nu un caracter sensibil și indiferent de utilizarea ulterioară a acestora, cu excepția cazului în care comunicarea menționată intervine cu respectarea dreptului Uniunii și, după caz, a dispozițiilor dreptului intern prevăzute în acest sens [a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/Ungaria (Transparență asociativă), C-78/18, EU:C:2020:476, punctele 124 și 126, precum și Hotărârea din 16 iulie 2020, Facebook Ireland și Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, punctul 171 și jurisprudența citată].
- 74 Astfel, comunicarea către autoritatea națională competentă de informații referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă, precum informațiile menționate la punctul 71 din prezenta hotărâre, și măsura care, la fel ca deciziile vizate la același punct, impune această comunicare sunt susceptibile să încalce dreptul la respectarea vieții private a persoanei în cauză, precum și dreptul acesteia la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.
- 75 Prin urmare, unui contribuabil precum cel vizat la punctul 70 din prezenta hotărâre trebuie să i se recunoască dreptul la o cale de atac efectivă garantat de articolul 47 din cartă în prezența unei decizii prin care se dispune comunicarea de informații precum cele în discuție în litigiile principale.
- 76 În ceea ce privește, în al doilea rând, aspectul dacă exercitarea acestui drept poate fi restrânsă, în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă, prin excluderea posibilității ca o astfel de persoană să formuleze o acțiune directă împotriva acestei decizii, trebuie amintit că o astfel de restrângere trebuie, în primul rând, să fie prevăzută de lege, ceea ce presupune, printre altele, astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții, ca temeiul său juridic să definească în mod clar și precis întinderea acesteia (Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 81, și Hotărârea din 8 septembrie 2020, Recorded Artists Actors Performers, C-265/19, EU:C:2020:677, punctul 86).
- 77 În speță, modul de redactare a legislației naționale în discuție în litigiile principale evidențiază că această cerință este respectată.
- 78 În al doilea rând, substanța dreptului la o cale de atac efectivă trebuie să fie respectată, această cerință trebuind să fie apreciată printre altele în raport cu elementele enunțate la punctul 66 din prezenta hotărâre.
- 79 În această privință, din jurisprudența Curții reiese că cerința menționată nu presupune, ca atare, ca titularul acestui drept să dispună de o cale de atac directă având ca obiect, cu titlu principal, repunerea în discuție a unei anumite măsuri, în condițiile în care există, pe de altă parte, în fața diferitor instanțe naționale competente, una sau mai multe căi de atac care îi permit să obțină, cu titlu incident, un control jurisdicțional al acestei măsuri care asigură respectarea drepturilor și a libertăților pe care dreptul Uniunii i le garantează, fără a trebui să se expună în acest scop riscului de a i se aplica o sancțiune în cazul nerespectării măsurii în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punctele 47, 49, 53-55, 61 și 64, precum și Hotărârea din 21 noiembrie 2019, Deutsche Lufthansa, C-379/18, EU:C:2019:1000, punctul 61).
- 80 În speță, trebuie să se arate, în acest sens, că situația contribuabilului vizat de o anchetă este diferită de cea a persoanei care deține informații cu privire la acesta. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 68 din prezenta hotărâre, această din urmă persoană ar fi lipsită de orice protecție jurisdicțională efectivă în lipsa posibilității de a formula o acțiune directă împotriva unei decizii care îi este adresată și care îi impune o obligație juridică de a comunica informațiile în cauză. În schimb, contribuabilul vizat nu este destinatarul unei astfel de decizii și nu este supus niciunei obligații juridice prin aceasta din urmă

și, prin urmare, nici riscului de a i se aplica o sancțiune în cazul nerespectării acesteia. În consecință, un asemenea contribuabil nu este obligat să se afle în nelegalitate pentru a-și putea exercita dreptul la o cale de atac efectivă, astfel încât jurisprudența citată în a doua teză a punctului 66 din prezenta hotărâre nu îi este aplicabilă.

- 81 Pe de altă parte, o decizie prin care se dispune comunicarea de informații precum cele în discuție în litigiile principale intervine în cadrul fazei preliminare a anchetei care îl vizează pe contribuabilul în cauză, în cursul căreia sunt colectate informații referitoare la situația fiscală a acestui contribuabil și care nu are un caracter contradictoriu. Astfel, numai faza ulterioară a anchetei menționate, care se deschide prin trimiterea unei propuneri de rectificare sau de regularizare a contribuabilului vizat, pe de o parte, are un caracter contradictoriu care implică posibilitatea acestui contribuabil de a-și exercita dreptul de a fi ascultat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2013, Sabou, C-276/12, EU:C:2013:678, punctele 40 și 44) și, pe de altă parte, poate conduce la o decizie de rectificare sau de regularizare adresată contribuabilului menționat.
- 82 Or, această din urmă decizie constituie un act față de care contribuabilul vizat trebuie să dispună de un drept la o cale de atac efectivă care presupune ca instanța sesizată cu litigiul să fie competentă să examineze toate aspectele de drept și de fapt relevante pentru soluționarea acestui litigiu, după cum s-a arătat la punctul 66 din prezenta hotărâre, și în special să verifice dacă probele pe care se întemeiază acest act nu au fost obținute sau utilizate cu încălcarea drepturilor și a libertăților garantate de dreptul Uniunii persoanei interesate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctele 87-89).
- 83 Prin urmare, atunci când o decizie prin care se dispune comunicarea de informații precum cele în discuție în litigiile principale determină autoritatea națională care a solicitat aceste informații să adopte o decizie de rectificare sau de regularizare care se întemeiază, ca probe, pe informațiile menționate, contribuabilul vizat de anchetă are posibilitatea de a contesta, cu titlu incident, prima dintre aceste decizii, precum și condițiile de obținere și de utilizare a probelor obținute datorită acesteia, în cadrul acțiunii pe care o poate formula împotriva celei de a doua dintre deciziile menționate.
- 84 În consecință, trebuie să se considere că o legislație națională precum cea în discuție în litigiile principale nu aduce atingere substanței dreptului la o cale de atac efectivă garantat contribuabilului vizat. În plus, ea nu restrânge accesul acestui contribuabil la căile de atac prevăzute în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679, care reia, modificându-l, articolul 22 din Directiva 95/46, în cazul în care contribuabilul respectiv consideră că drepturile de care beneficiază în temeiul acestui regulament au fost încălcate ca urmare a prelucrării datelor cu caracter personal care îl privesc.
- 85 În al treilea rând, după cum s-a arătat la punctul 51 din prezenta hotărâre, o astfel de legislație națională trebuie, prin respectarea principiului proporționalității, să fie necesară și să răspundă efectiv unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune. Prin urmare, trebuie să se verifice succesiv dacă aceasta răspunde unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă respectă principiul proporționalității (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, punctul 39, precum și Hotărârea din 12 iulie 2018, Spika și alții, C-540/16, EU:C:2018:565, punctul 40).
- 86 În această privință, instanța de trimitere subliniază că legislația în discuție în litigiile principale pune în aplicare Directiva 2011/16, al cărei considerent (27) ia în considerare ca limitări necesare și proporționale să fie aduse protecției persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal care le privesc, astfel cum este asigurată de Directiva 95/46, ale cărei considerente (1) și (2) arată că aceasta are ca obiectiv să contribuie la combaterea fraudei și a evaziunii fiscale internaționale prin consolidarea cooperării dintre autoritățile naționale competente în acest domeniu.

- 87 Or, acest obiectiv constituie un obiectiv de interes general recunoscut de Uniune, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2013, Sabou, C-276/12, EU:C:2013:678, punctul 32, Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 76, precum și Hotărârea din 26 februarie 2019, X (Societăți intermediare stabilite în țări terțe), C-135/17, EU:C:2019:136, punctele 74 și 75], care poate permite să se impună o restrângere a exercitării drepturilor garantate de articolele 7, 8 și 47 din aceasta, privity individual sau împreună.
- 88 În consecință, obiectivul urmărit de legislația națională în discuție în litigiile principale constituie un obiectiv de interes general recunoscut de Uniune.
- 89 Acest obiectiv de combatere a fraudei și a evaziunii fiscale internaționale se materializează printre altele, la articolele 5-7 din Directiva 2011/16, în instituirea unei proceduri de schimb de informații la cerere care permite autorităților naționale competente să coopereze în mod eficient și rapid între ele în vederea obținerii de informații în cadrul anchetelor care vizează un anumit contribuabil (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 46, 47 și 77).
- 90 Or, interesul legat de eficacitatea și de rapiditatea acestei cooperări, care concretizează obiectivul combaterii fraudei și a evaziunii fiscale internaționale care stă la baza Directivei 2011/16, impune printre altele respectarea tuturor termenelor prevăzute la articolul 7 din această directivă.
- 91 Având în vedere această situație, este necesar să se considere că o legislație națională care exclude posibilitatea formulării unei acțiuni directe împotriva unei decizii prin care se dispune comunicarea de informații precum cele în discuție în litigiile principale de către contribuabilul vizat de ancheta aflată la originea cererii de schimb de informații care a determinat autoritatea națională competentă să adopte această decizie este de natură să realizeze obiectivul de combatere a fraudei și a evaziunii fiscale internaționale urmărit de Directiva 2011/16 și necesară realizării acestui obiectiv.
- 92 În plus, aceasta nu pare disproporționată din moment ce, pe de o parte, o astfel de decizie nu supune contribuabilul vizat niciunei obligații juridice și niciunui risc de sancționare și, pe de altă parte, acest contribuabil are posibilitatea de a contesta cu titlu incident decizia menționată în cadrul unei acțiuni împotriva unei decizii ulterioare de rectificare sau de regularizare.
- 93 În aceste condiții, trebuie să se considere că articolul 47 din cartă coroborat cu articolele 7 și 8, precum și cu articolul 52 alineatul (1) din aceasta nu se opune ca o legislație națională precum cea în discuție în litigiile principale să excludă posibilitatea ca o decizie prin care autoritatea competentă a unui stat membru obligă o persoană care deține informații să îi furnizeze aceste informații pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care emană de la autoritatea competentă a unui alt stat membru să facă obiectul unei acțiuni directe formulate de contribuabilul care este vizat, în celălalt stat membru, de ancheta aflată la originea acestei cereri.

– Cu privire la dreptul la o cale de atac efectivă al terțelor persoane în cauză

- 94 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 26, 36 și 71 din prezenta hotărâre, terțele persoane în cauză la care se referă instanța de trimitere sunt persoane juridice cu care contribuabilul vizat de ancheta aflată la originea deciziilor prin care se dispune comunicarea de informații în discuție în litigiile principale are sau poate avea relații juridice, bancare, financiare sau, în sens mai larg, economice.
- 95 În primul rând, trebuie să se stabilească dacă unor astfel de terțe persoane trebuie să li se recunoască, într-o situație precum cea în discuție în litigiile principale, beneficiul dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă.

- 96 În această privință, trebuie să se observe că, la fel ca o persoană juridică deținătoare a unor informații căreia autoritatea națională competentă îi adresează o decizie prin care o somează să comunice aceste informații, terțele persoane menționate se pot prevala de protecția de care orice persoană fizică sau juridică se bucură, în temeiul principiului general al dreptului Uniunii evocat la punctul 57 din prezenta hotărâre, împotriva intervențiilor arbitrare sau disproporționate ale puterii publice în sfera lor de activitate privată, chiar dacă nu se poate considera în niciun caz că comunicarea către o autoritate publică a unor informații juridice, bancare, financiare sau, în sens mai larg, economice care le privesc este strâns legată de această activitate [a se vedea în acest sens Curtea EDO, 16 iunie 2015 (dec.), Othymia Investments BV împotriva Țărilor de Jos, CE:ECHR:2015:0616DEC007529210, § 37, 7 iulie 2015, M. N. și alții împotriva San Marino, CE:ECHR:2015:0707JUD002800512, § 51 și 54, precum și 22 decembrie 2015, G. S. B. împotriva Elveției, CE:ECHR:2015:1222JUD002860111, § 51 și 93].
- 97 În consecință, unor astfel de terțe persoane trebuie să li se recunoască dreptul la o cale de atac efectivă în prezența unei decizii prin care se dispune comunicarea de informații, care ar putea încălca dreptul lor la această protecție.
- 98 În ceea ce privește, în al doilea rând, aspectul dacă exercitarea dreptului la o cale de atac efectivă garantat terțelor persoane vizate de informațiile în cauză poate fi restrânsă astfel încât acestea să nu poată formula o acțiune directă în prezența unei asemenea decizii, trebuie subliniat, *primo*, că legislația națională în discuție în litigiile principale definește în mod clar și precis restrângerea pe care o impune exercitării acestui drept.
- 99 În ceea ce privește, *secundo*, cerința privind respectarea substanței dreptului la o cale de atac efectivă, trebuie să se arate că, spre deosebire de persoana care deține aceste informații, căreia autoritatea competentă a unui stat membru i-a adresat o decizie prin care o somează să le comunice, terțele persoane vizate de informațiile în cauză nu sunt supuse nici unei obligații juridice de a comunica informațiile respective, nici riscului de a li se aplica o sancțiune în cazul nerespectării unei astfel de obligații juridice. Prin urmare, jurisprudența citată în a doua teză a punctului 66 din prezenta hotărâre nu le este aplicabilă.
- 100 Pe de altă parte, este adevărat că comunicarea de informații referitoare la terțele persoane menționate unei autorități publice, de către persoana destinatară a unei decizii prin care este somată să le comunice autorității publice menționate, este susceptibilă să aducă atingere dreptului acestor terțe persoane de a fi protejate împotriva unor intervenții arbitrare sau disproporționate ale autorităților publice în sfera lor de activitate privată și, prin aceasta, să le cauzeze un prejudiciu.
- 101 Cu toate acestea, reiese din jurisprudența Curții că posibilitatea unui justițiabil determinat de a exercita o acțiune în justiție în vederea constatării încălcării drepturilor care îi sunt garantate de dreptul Uniunii și a obținerii reparării prejudiciului pe care i l-a cauzat această încălcare asigură o protecție jurisdicțională efectivă justițiabilului respectiv, din moment ce instanța sesizată cu soluționarea litigiului dispune de posibilitatea de a controla actul sau măsura care se află la originea încălcării menționate și a prejudiciului respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punctul 58).
- 102 Rezultă în speță că respectarea substanței dreptului la o cale de atac efectivă nu impune ca justițiabili precum terțele persoane care sunt vizate de informațiile în cauză, fără a fi totuși supuse unei obligații juridice de a comunica aceste informații și nici, prin urmare, unui risc de a li se aplica o sancțiune în cazul nerespectării unei astfel de obligații juridice, să aibă, pe de altă parte, posibilitatea de a formula o acțiune directă împotriva deciziei prin care se dispune comunicarea informațiilor menționate.
- 103 *Tertio*, trebuie amintit că legislația națională în discuție în litigiile principale urmărește un obiectiv de interes general recunoscut de Uniune, astfel cum s-a arătat la punctele 86-88 din prezenta hotărâre.

- 104 În ceea ce privește cerința referitoare la caracterul necesar și proporțional al acestei legislații în raport cu un astfel de obiectiv, trebuie să se considere, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 90-92 din prezenta hotărâre, că ea este îndeplinită ținând seama, pe de o parte, de termenele care trebuie respectate pentru a asigura eficacitatea și rapiditatea procedurii de schimb de informații care concretizează obiectivul de combatere a fraudei și a evaziunii fiscale internaționale care stă la baza Directivei 2011/16 și, pe de altă parte, de posibilitatea persoanelor în cauză de a exercita o acțiune în justiție în vederea constatării unei încălcări a drepturilor care le sunt garantate de dreptul Uniunii și a reparării prejudiciului cauzat de aceasta.
- 105 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare adresată în cauzele C-245/19 și C-246/19 că articolul 47 din cartă coroborat cu articolele 7 și 8, precum și cu articolul 52 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că:
- se opune ca legislația unui stat membru care pune în aplicare procedura de schimb de informații la cerere instituită de Directiva 2011/16 să excludă posibilitatea ca o decizie prin care autoritatea competentă a acestui stat membru obligă o persoană care deține informații să îi furnizeze informațiile menționate pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care emană de la autoritatea competentă a unui alt stat membru să facă obiectul unei căi de atac formulate de o astfel de persoană și
  - nu se opune ca o astfel de legislație să excludă posibilitatea ca o astfel de decizie să facă obiectul unor căi de atac formulate de contribuabilul vizat, în celălalt stat membru, de ancheta aflată la originea cererii menționate, precum și de terțe persoane vizate de informațiile în cauză.

Cu privire la a doua întrebare în cauza C-245/19

- 106 Având în vedere răspunsurile date la prima întrebare adresată în cauzele C-245/19 și C-246/19 și împrejurarea că cea de a doua întrebare formulată în aceste cauze nu a fost adresată decât în cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, trebuie să se răspundă numai la a doua întrebare formulată în cauza C-245/19.
- 107 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) și articolul 5 din Directiva 2011/16 trebuie interpretate în sensul că o decizie prin care autoritatea competentă a unui stat membru obligă o persoană care deține informații să îi furnizeze aceste informații, pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care emană de la autoritatea competentă a unui alt stat membru, trebuie considerată, împreună cu această cerere, ca privind informații care nu par vădit lipsite de orice relevanță previzibilă din moment ce aceasta indică identitatea persoanei care deține informațiile în cauză, pe cea a contribuabilului care este vizat de ancheta aflată la originea cererii de schimb de informații și perioada acoperită de aceasta din urmă și privește contracte, facturări și plăți care, deși nu sunt identificate în mod precis, sunt delimitate prin intermediul unor criterii care țin, în primul rând, de faptul că au fost încheiate sau, respectiv, efectuate de persoana deținătoare, în al doilea rând, de împrejurarea că au intervenit în perioada acoperită de această anchetă și, în al treilea rând, de legătura lor cu contribuabilul vizat.
- 108 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2011/16 prevede că statele membre cooperează între ele în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne în materie fiscală.
- 109 La rândul său, articolul 5 din această directivă prevede că, la cererea autorității naționale care urmărește să i se comunice astfel de informații, denumită „autoritate solicitantă”, autoritatea căreia îi este adresată cererea menționată, denumită „autoritate solicitată”, i le comunică acesteia, dacă este cazul, după ce le-a obținut în urma unei anchete.

- 110 Expresia „în mod previzibil relevant” care figurează la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2011/16 urmărește, astfel cum a arătat deja Curtea, să permită autorității solicitante să obțină toate informațiile despre care poate considera în mod previzibil că prezintă relevanță în scopul anchetei sale, fără însă a fi autorizată să depășească în mod vădit cadrul acesteia și fără a impune o sarcină excesivă autorității solicitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 63 și 66-68).
- 111 În plus, această expresie trebuie interpretată în lumina principiului general al dreptului Uniunii privind protecția persoanelor fizice sau juridice împotriva intervențiilor arbitrare sau disproporționate ale puterii publice în sfera lor de activitate privată, menționat la punctul 57 din prezenta hotărâre.
- 112 În această privință, trebuie să se observe că, deși autoritatea solicitantă, care conduce ancheta ce se află la originea cererii de informații, dispune de o marjă de apreciere pentru a evalua, potrivit împrejurărilor cauzei, relevanța previzibilă a informațiilor solicitate, ea nu poate totuși să solicite autorității solicitate informații care nu prezintă nicio relevanță pentru ancheta în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 70 și 71).
- 113 Astfel, o decizie prin care se dispune comunicarea de informații și prin care autoritatea solicitată ar da curs unei cereri de schimb de informații din partea autorității solicitante vizând efectuarea unei anchete „pentru găsirea probelor”, astfel cum este menționată în considerentul (9) al Directivei 2011/16, s-ar asemăna cu o intervenție arbitrară sau disproporționată a autorității publice.
- 114 Rezultă de aici că informațiile care ar fi solicitate în vederea unei astfel de anchete „pentru găsirea probelor” nu pot, în orice caz, să fie considerate ca fiind „în mod previzibil relevante” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2011/16.
- 115 În această privință, autoritatea solicitată trebuie să controleze dacă motivarea cererii de schimb de informații care i-a fost adresată de autoritatea solicitantă este suficientă pentru a stabili că informațiile în cauză nu par complet lipsite de relevanță previzibilă având în vedere identitatea contribuabilului vizat de ancheta aflată la originea acestei cereri, nevoile unei astfel de anchete și, în ipoteza în care este necesar să se obțină informațiile în cauză de la o persoană care le deține, identitatea acesteia din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punctele 76, 78, 80 și 82).
- 116 Pe de altă parte, în ipoteza în care această persoană a formulat o acțiune împotriva deciziei prin care se dispune comunicarea de informații care i-a fost adresată, instanța competentă trebuie să controleze dacă motivarea acestei decizii și a cererii pe care se întemeiază aceasta este suficientă pentru a stabili că informațiile în cauză nu par vădit lipsite de orice relevanță previzibilă având în vedere identitatea contribuabilului vizat, a persoanei care deține aceste informații și nevoile anchetei în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punctul 86).
- 117 Acestea sunt, prin urmare, elementele în raport cu care trebuie să se stabilească dacă o decizie prin care se dispune comunicarea de informații precum cea aflată la originea litigiului principal în cauza C-245/19, analizată împreună cu cererea de schimb de informații pe care se întemeiază aceasta, privește informații care nu par vădit lipsite de orice relevanță previzibilă.
- 118 În această privință, trebuie să se arate că o astfel de decizie, împreună cu o astfel de cerere, se referă, în mod evident, la informații care nu par vădit lipsite de orice relevanță previzibilă, în măsura în care indică identitatea contribuabilului vizat de ancheta aflată la originea acestei cereri, perioada acoperită de ancheta menționată, precum și identitatea persoanei care deține informații privind contracte, facturări și plăți încheiate sau efectuate în această perioadă și legate de contribuabilul în cauză.

- 119 Îndoielile instanței de trimitere provin însă din faptul că această decizie, analizată împreună cu cererea menționată, privește contracte, facturări și plăți care nu sunt identificate în mod precis.
- 120 Trebuie să se observe, pe de o parte, că decizia menționată, analizată împreună cu cererea menționată, privește, fără îndoială, informații care nu par vădit lipsite de orice relevanță previzibilă în măsura în care vizează contracte, facturări și plăți care au fost încheiate sau efectuate, în perioada acoperită de anchetă, de persoana care deține informații în privința lor și care prezintă o legătură cu contribuabilul vizat de această anchetă.
- 121 Pe de altă parte, trebuie amintit că atât această decizie, cât și cererea menționată au intervenit, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 81 din prezenta hotărâre, în cursul fazei preliminare a investigației respective, al cărei obiect este de a colecta informații pe care, în principiu, autoritatea solicitantă nu le cunoaște în mod precis și complet.
- 122 În aceste împrejurări, este posibil ca anumite informații care sunt vizate de decizia prin care se dispune comunicarea de informații aflate la originea litigiului principal în cauza C-245/19, analizată împreună cu cererea de schimb de informații pe care se întemeiază, să se dovedească, în definitiv, la finalul anchetei efectuate de autoritatea solicitantă, nerelevante în lumina rezultatelor acestei anchete.
- 123 Cu toate acestea, ținând seama de aprecierile care figurează la punctele 118 și 120 din prezenta hotărâre, această situație nu poate implica posibilitatea ca informațiile în cauză să fie considerate, în scopul controlului menționat la punctele 115 și 116 din această hotărâre, ca fiind vădit lipsite de orice relevanță previzibilă și, prin urmare, ca neîndeplinind cerințele care decurg din articolul 1 alineatul (1) și din articolul 5 din Directiva 2011/16.
- 124 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare adresată în cauza C-245/19 că articolul 1 alineatul (1) și articolul 5 din Directiva 2011/16 trebuie interpretate în sensul că o decizie prin care autoritatea competentă a unui stat membru obligă o persoană care deține informații să îi furnizeze aceste informații, pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care emană de la autoritatea competentă a unui alt stat membru, trebuie considerată, împreună cu cererea menționată, ca privind informații care nu par vădit lipsite de orice relevanță previzibilă din moment ce aceasta indică identitatea persoanei care deține informațiile în cauză, pe cea a contribuabilului care este vizat de ancheta aflată la originea cererii de schimb de informații și perioada acoperită de aceasta din urmă și privește contracte, facturări și plăți care, deși nu sunt identificate în mod precis, sunt delimitate prin intermediul unor criterii privind, în primul rând, faptul că au fost încheiate sau, respectiv, efectuate de persoana deținătoare, în al doilea rând, împrejurarea că au intervenit în perioada acoperită de această anchetă și, în al treilea rând, legătura lor cu contribuabilul vizat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 125 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanțele de trimitere, este de competența acestora să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

- 1) **Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene coroborat cu articolele 7 și 8, precum și cu articolul 52 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că:**
  - se opune ca legislația unui stat membru care pune în aplicare procedura de schimb de informații la cerere instituită de Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014, să excludă posibilitatea ca o decizie prin care autoritatea competentă a acestui stat membru obligă o persoană care deține informații să îi furnizeze informațiile menționate pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care emană de la autoritatea competentă a unui alt stat membru să facă obiectul unei căi de atac formulate de o astfel de persoană și
  - nu se opune ca o astfel de legislație să excludă posibilitatea ca o astfel de decizie să facă obiectul unor căi de atac formulate de contribuabilul vizat, în celălalt stat membru, de ancheta aflată la originea cererii menționate, precum și de terțe persoane vizate de informațiile în cauză.
- 2) **Articolul 1 alineatul (1) și articolul 5 din Directiva 2011/16, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/107, trebuie interpretate în sensul că o decizie prin care autoritatea competentă a unui stat membru obligă o persoană care deține informații să îi furnizeze aceste informații, pentru a da curs unei cereri de schimb de informații care emană de la autoritatea competentă a unui alt stat membru, trebuie considerată, împreună cu cererea menționată, ca privind informații care nu par vădit lipsite de orice relevanță previzibilă din moment ce aceasta indică identitatea persoanei care deține informațiile în cauză, pe cea a contribuabilului care este vizat de ancheta aflată la originea cererii de schimb de informații și perioada acoperită de aceasta din urmă și privește contracte, facturări și plăți care, deși nu sunt identificate în mod precis, sunt delimitate prin intermediul unor criterii privind, în primul rând, faptul că au fost încheiate sau, respectiv, efectuate de persoana deținătoare, în al doilea rând, împrejurarea că au intervenit în perioada acoperită de această anchetă și, în al treilea rând, legătura lor cu contribuabilul vizat.**

Semnături